

12.3.2012

לכבוד
שר הבריאות

בענין:

ד"ר בעז לב, המשנה למנכ"ל משרד הבריאות ע"י באת כחו,
עוה"ד יהונתן ברג מלשכת היועצת המשפטית, משרד התובע הראשי משרד
הבריאות, ירושלים

הקובל

נגד

ד"ר סלים ספיה ת.ז. [REDACTED] רופא מורשה, בעל רשיון לעסוק ברפואה
מס' [REDACTED], ע"י באי כחו עוה"ד אביגדור פלדמן וערן קייזמן

הנקבל

דין וחשבון לפי סעיף 44 לפקודת הרופאים [נוסח חדש],
התשל"ז – 1976

1. הקובלנה –

1.1 ביום 12.12.2007, הגיש דר' בועז לב המשנה למנהל הכללי של המשרד הבריאות
קובלנה מתוקנת, כנגד הנקבל, על כי גילה התנהגות שאינה הולמת רופא מורשה וכן
הורשע בעבירות פליליות, (להלן – **הקובלנה**), כאמור בסעיפים 41(1) ו- 41(5)
לפקודת הרופאים [נוסח חדש], התשל"ז – 1976 (להלן – **הפקודה**).
הקובלנה המתוקנת הוגשה לאחר שהנקבל הורשע כאמור.

1.2 על העומד ברקע הקובלנה -

1.2.1 בית המשפט המחוזי הרשיע את הנקבל (בתפ"ח 4047/07), ביום 21.12.2009,
בעבירה של איזמים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז – 1977 וכן
בעבירה של ניסיון לשידול לרצח, שהן עבירות לפי סעיפים 300(א)(2) ו-
33(1), לחוק האמור.

ביום 20.1.2010, נגזר על הנקבל מאסר לתקופה של 42 חודשים, מתוכם 30
חודשי מאסר בפועל והיתרה על תנאי, אשר יופעל אם יעבור, בתוך שלוש
שנים עבירה מן העבירות בהן הורשע, או כל עבירה אלימות אחרת שהיא
פשע. עוד נקבע בגזר הדין כי מתקופת המאסר בפועל, ינוכו ימי המעצר של
הנקבל, מיום 20.8.2007 עד 5.6.2008.

בית המשפט העליון דחה, ביום 22.11.2010, את ערעור הנקבל על הכרעת הדין ועל גזר הדין (בע"פ 1856/10).

ביום 15.8.2011, החליטה ועדה שמונתה לפי חוק שחרור על תנאי ממאסר, התשס"א – 2001 (להלן - **ועדת השחרורים**), על שחרורו המוקדם של הנקבל, בכפוף למספר תנאים שנקבעו באותה החלטה. הנקבל שוחרר ממאסר ביום 10.10.2011.

להשלמת התמונה נציין כי כאמור הנקבל היה במעצר, משך כ- 9 חודשים מחדש אוגוסט 2007 ועד לחודש יוני 2008, כי לאחר מכן, הוא שוחרר למעצר בית מלא והורחק ממקום מגוריו לתמרה. מיום 2.11.2008 הותר לנקבל לצאת מביתו לעבודה בליווי מפקח, כעבור חדשיים נוספים, אושר לו לשוב לכפר יאסיף ולצאת לעבודה אצל אחיו, בתחום האלומיניום.

עוד נציין שרשינו של הנקבל לעסוק ברפואה, מותלה מאז הוגש כתב האישום.

1.2.2 עיקרי העובדות העולות מהכרעת הדין הן כדלקמן:

הנקבל, בן 59, הינו תושב [REDACTED] ואב לארבעה. קרוב משפחה של הנקבל, שהיה לו כבן ועתידי היה להינשא לבתו של הנקבל (להלן - **רמזי**), קיים יחסי מין עם אשת הנקבל ואם ילדיו, לטענת הנקבל בכח ובכפיה. לאחר שמעשיו של [REDACTED] התגלו, הגישה בתו של הנקבל תלונה במשטרה, נגד הנקבל ואחיה על כך שהיכו אותה, היא המרתה את פיו של הנקבל שביקש לבטל את האירוסין, עזבה את בית ההורים, עברה לגור מחוץ לכפר עם רמזי ובהמשך, ביום 25.12.2006, נשאה לו. אשת הנקבל נפרדה ממנו, פתחה בהליכי גירושין והטילה, במסגרת הליכי הפירוד עיקולים על נכסיו. הפרשה נודעה ברבים, וכבודו של הנקבל נרמס.

בהכרעת הדין נאמר כי כעסו של הנאשם הרקיע שחקים לאחר שרמזי סיפר לשייח'ים באום אל פאחם על קשריו עם אשת הנקבל וכבר אז הרעיון שרמזי הוא "בן מוות", לא היה זר לנקבל. כך היה ביתר שאת, לאחר שבתו של הנקבל עזבה את הבית, בניגוד להסכמתו, התחברה לרמזי ולאחר שהשניים פנו ופרסמו את הסיפור בתקשורת ובאינטרנט.

הנקבל נעצר ונחקר, כחשוד בכך שתכנן, ביחד עם אחרים, לפגוע במשפחת [REDACTED] באמצעות פיצוץ שהרס חלק מבית משפחתו של רמזי כחשוד בקשירת קשר והיזק בחומר נפץ. בתא המעצר פגש הנקבל את רמזי, שהופעל כמדובב. משלא נמצאו ראיות נגד הנקבל, הוא שוחרר ורמזי המשיך להיות בקשר עמו.

הנקבל ניסה לשדל את רמזי לרצוח את [REDACTED] תמורת סכום של \$30,000. במהלך פגישה שנערכה בין הנקבל, רמזי ושוטר סמוי, שהתחזה לרוצח שכיר (להלן - **השוטר הסמוי**), ניסה הנקבל לשדל את השוטר הסמוי לרצוח את רמזי, והבטיח תמורה גבוהה יותר מזו שהציע לרמזי, לאחר השלמת ביצוע הרצח. הנקבל מסר לשוטר הסמוי שתי תמונות של [REDACTED], לצורך זיהויו, על מנת שיוכל להשלים את תוכנית הרצח.

בפגישה נוספת של השלושה, במהלכה שב הנקבל וניסה לשדל את רמזי ואת השוטר הסמוי לרצוח את [REDACTED] הנקבל הבטיח לשלם את התמורה, לאחר שיראה את גופתו של [REDACTED] וביקש שהרצח יבוצע תוך חודש ימים ממועד הפגישה, שאם לא כן, יפנה לאנשים אחרים לצורך ביצוע הרצח.

הנקבל הגיע למקום מפגש שנקבע, בעקבות הודעה של רמזי על כך שהרצח בוצע, שם הצטרף הנקבל לנסיעה, כביכול לחברון, על מנת לראות את גופתו של רמזי. במהלך הנסיעה עצרה המשטרה את הנקבל.

בית המשפט אמנם קיבל, מטעם הספק, כבסיס להכרעת הדין, את טענת הנקבל, כי רמזי הוא זה שהעלה את הרעיון לרצוח את [REDACTED] ואולם קבע שהנקבל לא ביצע את עבירת השידול לרצח, עקב כך שהודח לעשות כן, כי הרעיון לרצוח את רמזי, תאם את רצונו החופשי של הנקבל והוא זה שביקש להוציאו לפועל. עוד נקבע בהכרעת הדין כי הנאשם מיוזמתו ומרצונו, שידל את השוטר הסמוי לבצע את הרצח, בתנאים שהוא הציב..

בית המשפט עמד, בגזר הדין, על כך שהנקבל עשה כל שניתן מצידו, כדי לשלוח שכירי חרב לרצוח את רמזי, כאשר לאורך כל הקשר עם רמי ועם השוטר הסמוי, הוא נקט באמצעי זהירות כדי להרחיק עצמו מאחריות לתוצאה לה קיווה. עוד נאמר שם כי לא מדובר במעשה ספונטאני שנעשה בסמוך לתחילת הפרשה שהיתה המניע למעשיו, אלא בפעולות מתוכננות, לאחר שרמזי נאלץ לעזוב את ביתו וכפרו, בעקבות שרשרת התנכלויות שבוצעו כלפיו וכלפי משפחתו.

2. הוועדה -

אנו הח"מ, מוננו על ידך, לפי הוראות סעיף 44 לפקודה, לדון בקובלנה.

3. ההליך בפני הוועדה -

3.1 הדיון בקובלנה התקיים ביום 22.12.2012, בנוכחות הנקבל ובאי כח הצדדים.

3.2 מטעם הנקבל הוגשו לוועדה ההחלטה של ועדת השחרורים והדו"ח הסוציאלי שהוגש לה וכן מכתבי המלצה על הנקבל מטעמים של: רוקח ששימש כראש המועצה המקומית מעליא, כומר הכפר יסיף, רוקחים שעבדו עם הנקבל, שעה שהנקבל היה רופא משפחה בקופת חולים לאומית, רופאים שעבדו עם הנקבל ובהם גם מי שהיה הרופא המחוזי של קופ"ח לאומית, יו"ר מכללת אלביאן ונשיא מכללת הכרמל, ראשי חמש מועצות המקומיות באזור מגוריו של הנקבל, ראש העיר כרמל, ממונה מינהל מחוז הצפון במשרד הבריאות וכן וליד חאג יחיא צאדק, שכיהן בעבר כחבר כנסת וכסגן שר..

במכתבי ההמלצה תואר הנקבל כרופא מקצועי ומסור למטופליו וכן כאדם הגון ובעל ערכים, נעים הליכות, אדיב ואוהב בריות, המסור למשפחתו, אשר תרם רבות לרווחת התושבים באזור מגוריו, לרבות בתחום חינוך בני הנוער וזכה להערכה ולמעמד מכובד בכפר יסיף, שם גם כיהן כחבר המועצה המקומית, כמו גם בקרב מטופליו, עמיתיו לעבודה והממונים עליו..

כך גם הוגשו מכתבים של חברות המעוניינות להעסיק את הנקבל, היה ויותר לו לחזור לעיסוקו.

3.3 הנקבל שהעיד בפני הוועדה, עמד על החשיבות הרבה שהוא מייחס לחזור ולעסוק במקצועו. לדבריו הוא נולד להיות רופא והוא מקווה למות כרופא. הנקבל עבד כרופא במשך 27 שנים, לאחר שסיים, בשנת 1980, את לימודי הרפואה באיטליה. הנקבל עבד תחילה, כחמש שנים, בבית החולים בנהריה, ולאחר מכן בדליית אל כרמל ועוספייה.

מדברי הנקבל עלה כי, עד שנקלע למשבר שפקד את משפחתו, הוא חווה סיפוק רב בעבודתו המקצועית ומיכולתו לסייע למטופליו הרבים, כי הוא הקדיש את עיקר זמנו לעבודתו, גם מעבר לשעות העבודה המקובלות, אותה עשה גם בהתנדבות במגוון תחומים, כגון: בלווי בני נוער, קבוצות כדורגל ומכורים לסמים ואלכוהול. זאת כאשר לדבריו, הנושא הכספי לא היה מבחינתו העיקר, אלא אך היכולת לסייע לזולת והמעורבות בחיי הקהילה וכי לפיכך הוא גם העדיף שלא לעבוד כרופא עצמאי.

הנקבל הוסיף וציין כי הוא כיהן כחבר המועצה [REDACTED] ובהמשך גם כסגן ראש המועצה, משך כעשרים שנים, אז גם פעל רבות להביא לשיתוף פעולה בין העדות השונות. הנקבל ציין כי הוא השקיע בחינוך ילדיו, שאחת מהן היא עורכת דין, בנו משמש כרוקח ובת נוספת עומדת לסיים לימודי תעודה בערבית ובאנגלית.

מדברי הנקבל עלה כי הוא זכה להערכה רבה על עבודתו המקצועית ויחסיו עם קהל מטופליו, כי הוא אף זכה למעמד מכובד וכי למרות שנמצא אשם, רבים מבין אלה שהכירו אותו כרופא, שבים ומבקשים לשוב לטיפולו.

הנקבל התייחס לפרשה האומללה שאליה נקלע, כאשר חתנו המיועד, שאותו קיבל כבן, אנס את אשתו והתחתן עם בתו. לדבריו הוא ניסה בדרכים שונות לשכנע את בתו שלא להנשא [REDACTED], לרבות בעזרת פסיכולוגים ואנשי דת ואף שוחח עם [REDACTED] עצמו, מספר פעמים, בנסיון לשכנעו לוותר על בתו, אלא שעניין זה לא הסתייע.

לדבריו הוא היה נתון בלחץ חברתי כבד ולאחר שרמי העלה את רעיון הרצח, הוא נגרר ועשה טעות מרה וכי הוא מכה על חטא. הנקבל הוסיף כי הוא שילם ומשלם, על טעותו, מחיר כבד, לרבות העובדה שמזה כחמש שנים הוא אינו מתפרנס.

לדברי הנקבל, מאז השתחרר ממאסר, הוא אינו עובד, הוא מבקש לשקם את עצמו ואת כבודו וכן לשוב ולהיות דוגמה לחברה, גם כמי שטעה ושילם את מחיר הטעות וחזר למלא מקום ראוי בחבר ולסייע לאחרים.

3.4 משהרשעת הנקבל, כמו גם העובדות שנקבעו בהליך הפלילי, אינם שנויים במחלוקת, התמקד הדיון בשאלה מהו אמצעי המשמעת הראוי בנסיבות העניין.

ב"כ הקובל טענה -

בקביעת העונש המשמעת, ראוי לתת את הדעת לשיקולים אלה:

(א) העולה מהכרעת הדין ומגזר הדין הוא שהנקבל גילה התנהגות שאינה הולמת רופא מורשה והורשע בעבירה פלילית, שהן עבירות משמעת לפי הפקודה.

(ב) בקביעת הענישה המשמעתית יש לתת את הדעת לשיקולים אלה:

(1) הדין המשמעת, בעקבות הרשעה בפלילים, בא למנוע סתירה בין הנדרש מאיש המקצוע להלכה, לבין התנהגותו למעשה. כך עולה מפסק הדין בעניין ד"ר משה אליהו¹, כי עניינו של הדין המשמעת בהסקת מסקנה, מהי ההשלכה, אם בכלל, שיש להרשעה על עיסוקו של הנדון ועל תפקודו המקצועי כך הוא לגבי מקצועות, שהמשתייכים אליהם, נדרשים לרמת התנהגות מיוחדת וקפדנית יותר, הנובעת מייעודו של המקצוע וממעמדו החברתי.

מרופא נדרשת רמת התנהגות מיוחדת וקפדנית, כאשר התנאי הראשון לקבלת רשיון לעסוק ברפואה הוא, לפי הוראות סעיף 4 לפקודה, הוא היות מבקש הרשיון, אדם הגון. המדובר בתכונות אופי הנדרשת בהכרח גם מרופא מורשה. על כך עמד בית המשפט העליון בעניין יעקב דיאמנט².

(2) הנקבל שתפקידו כרופא הוא לעסוק בהצלת חיים, פעל בעקביות על מנת לפגוע בקדושת החיים ולהביא למוות. התנהלות הנקבל, כעולה מההרשעה, לא מתיישבת עם המצופה מרופא מורשה והעיסוק ברפואה. השמירה על חיי אדם וקדושת החיים, היא עקרון בסיסי במקצוע הרפואה, כאשר הנקבל פעל בניגוד מוחלט לעקרון האמור.

(3) האינטרס הציבורי מחייב העברת מסר ברור של הגנה על חיי אדם וקדושת החיים ושל הרתעה מפני מעשים אלה.

אין ללמוד מכך שעל הנקבל נגזרו 30 חדשי מאסר בלבד, או אף מכך שתקופת המאסר הסתיימה קודם לכן, דבר לעניין ההליך המשמעת.

בשונה מתכליתו של העונש הפלילי, תכליתו העיקרית של אמצעי המשמעת הינה, התדמית הראויה והתפקוד הראוי של מקצוע הרואה והמשקל שראוי לייחס לנסיבות בהן בוצעה עבירה פלילית, כך גם המשקל שיש לייחס לנסיבות האישיות של הנאשם פוחת בדין המשמעת.

כאמור בעניין ליביו ליאור³ השיקול העיקרי בקביעת הענישה המשמעתית הינו ההגנה על האנטרס שיש לציבור בשמירה על רמתו וכבודו של מקצוע הרפואה ועל אמון הציבור ברופאים.

(ג) מקרה זה פוגע בכבוד המקצוע, בתדמיתו ובאמון הציבור בעוסקים ברפואה.

(ד) בצו שניתן בעניינו של ד"ר סולימאן אבוגנים, נמצא לנכון, למרות כל השיקולים לקולא, לבטל את רשיונו של הנקבל. שם דובר במי שסייע לרצח אחותו שבוצע בידי אחרים, על רקע של חילול כבוד המשפחה, בכך שהזריק לה חומר הרדמה.

¹ ע"א 412/90 ד"ר משה אליהו נ' שר הבריאות ואח', פד"י (מד) 422, 422.

² ע"א 224/79 יעקב דיאמנט נ' שר הבריאות, פד"י (לה) 424, 424.

³ ע"א 10797/04 ד"ר ליביו ליאור נ' שר הבריאות ואח', לא פורסם.

כך ניתן צו המבטל את הרשיון של ד"ר אלי רוזן, שהורשע ברצח אם ביתו, לאחר שהמנוחה דרשה כי ישלם את מזונות הבת, אף שהנקבל בקש כי הוועדה תסתפק בהמלצה על השעיה בלתי מוגבלת בזמן, של רשיונו

לאור כל האמור לעיל, אמצעי המשמעת אשר ראוי שיוטל במקרה זה, הוא ביטול רשיונו של הנקבל לעסוק ברפואה.

באי כחו של הנקבל טענו –

(א) הנקבל נקלע למצב נורא שהוגדר, על ידי בית המשפט, כטרגדיה יוונית, כאשר סוכן משטרה שפעל ביוזמתו, הוא זה שנטע במוחו של הנקבל את הרעיון להביא לרציחתו של רמזי ואף הציע אנשים מתאמים לביצוע הרצח.

בית המשפט בבואו לגזור את עונשו של הנקבל, הביא בחשבון נסיבות אלה. ועדת השחרורים, אשר אשרה את שחרורו המוקדם של הנקבל ממאסר, שקלה את רמת המסוכנות של הנקבל והביאה בחשבון את העובדה שמדובר באדם כבן 58, שמעולם לא הורשע בבצוע עבירה, את העובדה שהנקבל עבר כל טיפול אפשרי, במהלך מאסרו, ואף הוועדה לאלימות במשפחה לא התנגדה לשחרורו. בהקשר זה ראוי גם לתת את הדעת לאמור בדו"ח הסוציאלי שהוגש לוועדת השחרורים.

(ב) בשונה מהמקרים שהוזכרו על ידי ב"כ הקובל, מדובר כאן בנסיבות ייחודיות, בהן אבד לנקבל שיקול הדעת, כאשר אין חולק שהוא הלך שבי מרצון אחר הצעה זדונית לפגוע במי שנישא לבתו. קשה לשפוט אדם הנקלע לנסיבות כה חריגות.

(ג) הנקבל משמש כרופא מאז שנת 1980 והוא תרם רבות לחברה באזור מגוריו, הוא היה רופא אהוד ואהוב, כאשר לפתע מצא את עצמו במצב בלתי אפשרי. מדובר בנסיבות מאוד יוצאות דופן, אשר יש להניח שלא יחזרו ואין ללמוד מארוע ייחודי זה, על אופיו של הנקבל.

(ד) בקביעת הענישה המשמעתית, יש אכן לתת את הדעת לשאלה אם יש בהרשעה כדי להשליך על אופיו וסגולותיו של הנקבל להמשיך ולפעול כרופא. למעשים שבגינם הורשע הנקבל יש השלכה לעניין זה, אלא שהשלכה על עסוקו ברפואה, מוצתה בארבע השנים בהן נמנע ממנו לעסוק ברפואה.

(ה) יש להבחין בין עבירה פלילית הקשורה למקצועו של הנקבל, כאשר בדרך כלל ידובר ברופא שניצל את מעמדו וכישוריו לסיפוק צרכיו האישיים, לבין מקרה זה, שבו ההרשעה אינה קשורה בדרך כלשהי לעיסוק ברפואה.

במעשיו האסורים של הנקבל, אין כל היבט רפואי, מעבר לכך שרופא מופקד על הצלת חיי אדם והוא פעל בניגוד לחובה זו, אלא שהוא לא עשה כן באמצעים רפואיים, הוא לא פעל במו ידיו ובסופו של דבר גם לא הושגה תוצאה קטלנית, או אחרת וממילא חייב של רמזי, לא היו כלל בסכנה.

פרשת סולימן אבו ג'אנם, שהוזכרה על ידי ב"כ הקובל, שונה לחלוטין ממה שיוחס לנקבל, אשר נגרר אחר סוכן שהציג עצמו כמי שיכול לבצע את המעשה ולא מדובר בכך שיכול שהנקבל היה נוקט יוזמה עצמאית לבצע את מה שהוצע לו. בשונה מכך בעניין אבו ג'אנם דובר ברופא השתמש באמצעים רפואיים כדי לאפשר את עבירת ההמתה, כאשר גם העונש שהוטל עליו, 12 שנות מאסר, מבטא את חומרת המעשה.

(ו) ביטול רשיונו של הנקבל, כבקשת ב"כ הקובל, אינו מתיישב עם מדיניות הענישה שגובשה בהליכים המשמעתיים שלפי הפקודה.

כך נקבע בעניינם של עשרה רופאים שהורשעו בקבלת שוחד, על התליית רשיון לתקופה של חודשים ספורים, עד שנה. זאת אף שמדובר ברפואה שחורה הנתפסת כחמורה, לרבות ד"ר פיגר, אשר ניצל את מצוקתם של חולים סופניים.

המקרים היחידים בהם הוחלט על ביטול רשיון לעסוק ברפואה, הם מקרים חמורים של רופאים שבצעו במטופלים מעשים מגונים, אונס או מעשים מגונים בקטינים.

בקובלנה שהוגשה נגד ד"ר פואד מוסא, התקיימו נסיבות דומות לעניין זה. שם דובר ברופא שהסתבך עם אישה שאיננה אשתו ושכר בריונים על מנת שיכו אותה

על מנת שתפיל את התינוק שהיא נשאה ברחמה. רשיונו של אותו רופא, הותלה לתקופה של שנתיים בלבד, לאחר שסיים לרצות תקופת מאסר של שבע שנים.

כך קרה בעניינם של רופאים שעברו עבירות חמורות של פגיעה בבטחון המדינה⁴, שעליהם הוטל עונש מאסר של שבע שנים, ורשיונם הוטלה לתקופה של 30 חודשים בלבד, כאשר בית המשפט לא מצא לנכון להתערב בענישה המשמעתית.

גם בעניינו של ד"ר זיידאן, שהורשע בעבירה חמורה על בטחון המדינה ונדון לשבע שנות מאסר, רשיונו הותלה לתקופה של 30 חודשים.

קיים שוני מהותי בין התליית רשיון לצמיתות, שאז ניתן לאחר זמן לשוב ולדון בחידוש הרשיון, לבין ביטול רשיון, שמשמעו שאותו אדם חדל מלהיות רופא בישראל.

(ז) לאדם הגון שחטא ועבר עבירה, יש זכות לשוב לקהל האנשים ההגונים, לאחר שריצה את עונשו. בכל המקרים בהם הותלה רשיון לעסוק ברפואה, לתקופה מסוימת, מדובר במי שחטאו, אלא שלאחר זמן חטאם נמחל והם שבו לקהל האנשים ההגונים.

הנקבל נקלע לנסיבות מאוד חריגות, בהן אין מקום לראות בו אדם שאינו הגון. על רקע עברו המקצועי והציבורי של הנקבל וההערכה הרבה לה זכה, כעולה גם ממכתבי ההמלצה, אין מקום לדון אותו לחומרה בלא לאפשר לו לשקם את חיו.

זאת כאשר גם כיום, בידיעה שהנקבל כשל, רבים הם המבקשים את חזרתו לעבודה כרופא.

(ח) למול ההרשעה הבודדת, ראוי לשקול את פעילותו, משך כ-25 שנים, כאדם וכרופא.

כך גם יש לתת את הדעת לכך, שהנקבל שילם מחיר כבד, חייו נהרסו לחלוטין, הן מבחינה אישית והן מבחינה כלכלית.

(ט) יש להביא בחשבון את העובדה שהנקבל מושעה מלעסוק ברפואה מזה ארבע שנים, כאשר גם בית המשפט, שעה שגזר את ענשו של הנקבל, הביא בחשבון את תקופת מעצרו.

בהקשר זה ראוי להזכיר את עניינו של אדוארדו פודרני⁵, רופא שביצע שני מעשים מגונים. רשיונו של ד"ר פודרני הותלה לתקופה של שישה חודשים, בית המשפט לא מצא לנכון להתערב בהחלטה ואף הכיר בתקופה של 85 ימים, בהם הוא היה מושעה מעבודתו בקופת החולים ומשמע שרשיונו הותלה לתקופה של שלושה חודשים.

(י) הנקבל שיקם את חייו האישיים, הוא נישא, חזר בתשובה וכל בקשתו היא לחזור לשורות המקצוע בהזדמנות הראשונה. יש לזכור שלא מדובר רק בעיסוק מקצועי, או במקור פרנסה. להיות רופא משמעו אורח חיים, מעמד והכרה עצמית במה שאותו אדם השקיע את מרבית חייו. מבחינת הנקבל, החזרה לעולם הרפואה משמעה מימוש הנדבך האחרון בחזרה לחיים נורמלים של אדם מהישוב.

4. המלצת הוועדה –

4.1 נעמוד תחילה על מספר טענות שהועלו מטעם הנקבל -

⁴ ע"י 220/09 ד"ר נזמי חוסין ואח'י נ' שר הבריאות, לא פורסם

⁵ ע"י 225/98 ד"ר אדוארדו פודרני נ' שר הבריאות ואח'י, לא פורסם

(א) באי כח הנקבל טענו כי, יש להביא בחשבון את העובדה שהרעיון לרצוח את ■■■, הושלל במוחו של הנקבל.

עוד נטען כי מדובר בנסיבות ייחודיות וחריגות, בהן אבד לנקבל שיקול הדעת והוא נגרר אחר הצעה זדונית לפגוע ברמזי.

ראוי להבהיר, כי העומד לדיון בהליך זה, היא עצם הרשעת הנקבל בשתי העבירות: איום וניסיון לשידול לרצח, וכן העובדות שנקבעו בהכרעת הדין.

די אם נזכיר לעניין זה כי -

לעניין האיומים נקבע, בסעיף 113 להכרעת הדין, כדלקמן: **"אם נקלף את הטענות העובדתיות שציטטו הסגורים. שנדחו על ידי מכל וכל ונשוב אל תצרף הראיות הברורות ומארג הקביעות העובדתיות שקבעתי. עולה בבירור כי הנאשם איים לרצוח את ■■■. הוא שביקש לעשות זאת באמצעות אחרים. ובסופו של דבר ניסה לשדל את אבו סאלם (הכוונה לסוכן המטרת - האמור בסוגריים לא במקור), לבצע את רצח רמזי..."**

באשר לניסיון לשידול לרצח - כאמור, הנקבל הורשע בעבירה זו, אף שבית המשפט המחוזי קיבל את טענת הנקבל, כי הרעיון לרצוח את רמזי הועלה על ידי רמזי.

דא עקא שראוי להזכיר, לעניין זה, את שנאמר בסעיף 115 להכרעת הדין: **"הנאשם לא ביצע את העבירה עקב כך שהודח לעשות כן על ידי הרשות. הטענה שאלמלא "ההדחה" שנעשתה על ידי רמזי. לא היה הנאשם מוצא עצמו מעורב בעבירה זו. אינה נכונה".** (ובהמשך (באותו סעיף להכרעת הדין): **"מכל מקום. בסופו של דבר. הנאשם מיוזמתו ומרצונו. שידל את אבו סאלם (הכוונה לשוטר הסמוי - האמור בסוגריים לא במקור), לבצע את הרצח. בתנאים שהוא. הנאשם הציב. כך גם נאמר בפסק דינו של בית המשפט העליון (בעמוד 19): "...אף אם אקבל את טענת המערער כי לא התקיימו יסודות השיקול כלפי הסוכן (הכוונה לרמזי - האמור בסוגריים לא במקור), אין עוררין כי כלפי השוטר הסמוי התקיימו יסודות העבירה..."**

אין חולק כי העבירות בוצעו על ידי הנקבל, על רקע נסיבות מאוד חריגות וייחודיות ואף מאוד סביר להניח שבשלבן אבד לו שיקול הדעת, בשלב כלשהו, דא עקא שבית המשפט התייחס גם לטענה זו, בגזר הדין באמרו (בסעיף 5 לגזר הדין), כי: **"אין מדובר במעשה ספונטאני שנעשה בסמוך לתחילת הפרשה המבישה עם המתלונן. שהייתה המניע למעשיו. אלא בפעולות מתוכננות. לאחר שהמתלונן כבר נאלץ לעזוב את ביתו וכפרו. תחילת מעשי הנאשם באיום על חיי המתלונן וסופם בנסיעתו של הנאשם לראות את גופת המתלונן. כשהוא מצהיר שהוא מוכן לתשלום התמורה. בו ביום..."**

העולה מן האמור הוא כי לענייננו מדובר הן באיום והן בניסיון לשידול לרצח, אשר למרות מעשה ההדחה של רמזי, נעשה מיוזמתו ומרצונו של הנקבל, כי גם אם בשלב כלשהו אבד לנקבל שיקול הדעת, נמצא כי לא היה זה הרקע לעבירות שבשלבן הוא הורשע, כי פעולות הנקבל היו מתוכננות ונעשו מיוזמתו ומרצונו.

(ב) עוד נטען מטעם הנקבל כי, יש להבחין בין מקרה זה, שבו אין במעשי הנקבל כל היבט רפואי, לבין מקרה בו מדובר בעבירה הקשורה למקצועו של הנקבל, וכי לפיכך גם אין ללמוד מעניין אבו ג'אנס, מששם דובר ברופא שהשתמש באמצעים רפואיים (הרדמה), על מנת לאפשר את ההמתה שבוצעה בידי אחרים.

בעניין זה נאמר בפרשת יעקב דימנט המוזכרת לעיל, אמנם בהקשרה של עבירת משמעת אחרת (ראה הערת שוליים מס' (2), בעמוד 2 לעיל), כי: **"המונח 'התנהגות שאינה הולמת' בפקודה שלנו אינו מוגבל לתחום הצר של העיסוק המקצועי. אלא כולל גם התנהגות בלתי מוסרית. שאינה יאה לעוסק ברפואה".** (בהמשך גם: **"אין כל הכרח, שהמעשה יתבצע דווקא במהלך העיסוק ברפואה. כדי שניתן יהיה לראות בו 'התנהגות בלתי הולמת רופא מורשה'. לשם כך די אם יש למעשה השלכה על רמת ההתנהגות. הנדרשת מאדם המורשה לעסוק ברפואה...אין בסעיף-קטן (5) כל הגבלה**